

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δαρβιέρου, διευθύνοντες.

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Ὅταν καὶ ὅπου ἔχθροί τοῦ Γένους καθιστῶσιν ἀβίωτον τὴν ζωὴν μας αἱ συνέπειαι δὲν εὐθύνουσιν ἀπολύτως ἡμᾶς, δυνάμεθα δὲ νὰ εὐρωμεν δικαιολογίας τινὰς ἐν τῇ κρίσει τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πολυετοῦς τυραννίας τοῦ Γένους θεωρήσωμεν τὰ ἐκ κληρονομικότητος σωζόμενα ἐν τῷ αἵματι ἡμῶν ἔχνη τῆς ἀπειθαρχίας καὶ τῆς ἰδιαιτέρας πρὸς τὸ λαθρεμπόριον στοργῆς, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δοθεῖσα ἡμῖν πολιτικὴ ἀνατροφή δὲν ὑπῆρξεν ἀκόμη ἱκανὴ ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν σπλάγχχνων μας τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ὡς μέσα ἀμύνης ἐπέβαλλεν ὁ ἀγrios δεσποτισμὸς καὶ ἡ ἀνισὸς φόρολογία.

Ποίαν δικαιολογίαν ὅμως δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν εἰς τὰς καταγγελίας, ἃς ἐκφέρουσι καθ' ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι δι' ἐγκλήματα, ἅτινα δὲν εἶναι συνέπεια ἐχθρικῆς ἐπιβολῆς, ἀλλ' ἀπόρροια τῶν ἰδίων ἡμῶν ἔργων, τῆς ἰδίας ἡμῶν πολιτείας; Τί δυνάμεθα ν' ἀντιτάξωμεν λ. χ. εἰς τὸν ἀρχιδικαστὴν τῆς Κύπρου, ὅστις ἐπὶ τῇ βάσει στατιστικῶν ἀριθμῶν σημειῶν τὴν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τεραστίαν αὐξήσιν τοῦ ἐγκλήματος ἐν τῇ μεγαλονύμφῳ ἐκείνῃ νήσῳ, παρατηρεῖ, κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς ἐγγυῶντος «Σάλπιγγος» ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐγκληματούντων τὸ ἐγκλημα δὲν προξενεῖ δυστυχῶς τὴν ἀπέχθειαν, ἣν ἐμπνέει εἰς τοὺς ἀνεπτυγμένους λαοὺς, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἠθικὴν ταύτην τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ στέρησιν συνετέλεσεν ἡ τε Ἐκκλησία καὶ ἡ παιδεία, συνεπεία τῆς ἐπὶ δεκαετίαν ὀλην κατατριβῆς τῶν ἠθικῶν αὐτῶν δυνάμεων περὶ τοὺς ὀλεθρίους κομματικούς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀγῶνας;

Ὅσον καὶ ἂν παραδεχθῶμεν μέρος τῆς εὐθύνης ἐπὶ τῇ ἀξιοθρηνητῇ ταύτῃ στερήσει εἰς τὴν ξενικὴν τῆς Κύπρου διοίκησιν, τὸ ἀπομένον, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, βαρύνει ἀναντιρρήτως ἡμᾶς αὐτοὺς. Καὶ εἶναι θλιβερώτατον νὰ καταγγέλλωνται ἀναπολογητῶς ὡς ἠθικοὶ αὐτουργοὶ τῆς ἐγκληματικῆς προόδου ἐκεῖνοι ἀκριβῶς, οἵτινες ἐπρωτοστάτουν κατὰ τὰς κομματικὰς διαμάχας, ἐν ᾧ ἦσαν τεταγμένοι εἰς ἄλλους εὐγενεστέρους ἀγῶνας νὰ ὀδηγῶσι νικηφόρον τὸν λαόν μας, βελτιοῦντες τὰ ἦθη του καὶ ἀνυψοῦντες τὴν ὑπὸ τῆς δουλείας στρεβλωθεῖσαν, ἀλλ' ἀπὸ φύσεως εὐγενεστάτην αὐτοῦ ψυχὴν.

Οὕτω τὰς χαρὰς ἐπὶ τῇ ἐπερχομένῃ κατὰ τόπους γαλήνῃ δὲν ἀφίνουσιν νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ ἀπολαύσωμεν ὀλοκλήρως τὰ ἐκ τῶν μακρῶν τρικυμιῶν ναυάγια. Λέγομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν συχνά, αἰσιοδοξοῦντες, ὅτι τὸ ἐκ τῶν ἰδίων ὑπαιτιοτήτων κακὸν θὰ παρέλθῃ. Καὶ παρέρχεται πρᾶγματι. Ἀπομένουσιν ὅμως συνήθως αἱ πικραὶ αὐτοῦ συνέπειαι, δυσφημοῦσαι τὸ Γένος καὶ ἀνακόπτουσαι τὴν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀποστολῆς του ἐπιβεβλημένην ταχεῖαν καὶ ἀπρόσκοπτον πορείαν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ὁδόρ.

(Λουκ. ι'. 25—37).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός¹ τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ἐκπειράζων² αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζῶν αἰώνιον κληρονομίῃσω; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ, καὶ ζήσῃ· ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν³ ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; ὑπολαβὼν⁴ δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχά, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα· κατὰ συγκυρίαν⁵ δὲ ἱερεὺς⁶ τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν·⁷ ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον,⁸ ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρεῖτης⁹ δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδυσεν τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιδάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὐρίον ἐξελθὼν, ἐκβάλων δύο δηνάρια¹⁰ ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς,¹¹ ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστας; ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ· εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως.

Σημειώσεις.

1) Νομικός, ἤτοι διδάσκαλος τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. 2) Ἐκπειράζων, διὰ νὰ πειράξῃ τὸν Ἰησοῦν, νὰ δεῖξῃ δηλαδὴ ὅτι ἡ ἀγνοεῖ τὸν νόμον ἢ διδάσκει ἀντίθετα. 3) Δικαιοῦν, θέλων νὰ δεῖξῃ ὅτι ἠρώτησε διὰ νὰ μάθῃ καὶ ὅχι διὰ νὰ πειράξῃ. 4) Ὑπολαβὼν=ἀποκριθεὶς. 5) Κατὰ συγκυρίαν=κατὰ τυχὴν. 6) Οἱ Λευῖται ἦσαν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευὶ, ὑπῆρξαν δὲ τοὺς ἱερεῖς ἐν τῷ Ναφ, ἦσαν διάκονοι. 7) Ἀντιπαρῆλθε=ἐπέραςεν ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχήν. 8) Γενόμενος=ἐκείνῳ. 9) Σαμαρεῖται ἦσαν μίγμα ἐξ Ἰουδαίων καὶ εἰδωλολατρῶν, τοὺς ὁποίους οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρουν σχισματικούς καὶ δὲν εἶχον καμίαν κοινωνίαν πρὸς αὐτοὺς. 10) Δηνάρια, νόμισμα ρωμαϊκὸν ἀξίας δραχμῆς περίπου. 11) Προδαπανήσῃς=ἐξοδεύσῃς περιπλέον.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΘΕΙΑ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου, Β' 4—10

Ὁ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, λέγει ἡ ἀναγινωσκόμενη Ἀποστολικὴ περικοπὴ, ἔχων δηλ. ἀνεξάντλητον πόντος

Ὁχι λοιπόν ὡς ἀμοιβὴ διὰ καλὰ ἔργα καὶ δι' ἀρετάς, ἀλλὰ δωρεάν ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ σωτηρία του. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐγίνεν ἀπὸ σκοποῦ. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐπώζετο διὰ ἰδικίας του ἀρετάς, διὰ καλὰ του ἔργα, τότε θά εἶχεν ἀφορμὴν νὰ καυχᾶται καὶ νὰ ὑπερηφανεύηται, πᾶν ὅπου οἱ ἄλλοι δὲν ἀρμόζει εἰς αὐτόν. Διότι ἐπὶ τέλους τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Εἶναι ἐν δημιουργημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποion ἐπλάσθη δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν, διὰ νὰ πράττῃ δηλαδὴ καλὰ ἔργα. Καὶ ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, ὅταν δηλ. μὲ καλὰ

Εἰς τὴν αἰωνιότητα.
 "Εργα λοιπὸν καλὰ, βίος ἅγιος καὶ καθαρὸς, ἀρεταὶ ἀπὸ ἀγαθοεργιών, αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια ζητεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ εἶναι ἁπλῶς γὰρ αὐτὰ τόσον δύσκολα, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ τὰ ἐκτελέσωμεν καὶ νὰ παροργίζωμεν ἕνα τὸν ἑνὸς μέγαν εὐεργέτην ἐναντίον μας; Τοῦνκντίον εἶναι τόσον εὐκολα, ὥστε μόνον καλὴ θέλησις χρειάζεται καὶ τίποτε περισσότερον. Δὲν μᾶς ζητεῖ πλοῦτη καὶ θησαυρούς, τὰ ὅποια δὲν ἔχομεν. Δὲν μᾶς ζητεῖ θυσίας ὑλικὰς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποβληθῶμεν. Ζητεῖ νὰ μὴ μισῶμεν καὶ φθονῶμεν καὶ διώκωμεν καὶ ἀδικῶμεν τὸν πλησίον μας καὶ ὁτιδήποτε ἄλλο. Ὑπάρχει πρᾶγμα εὐκολώτερον ἀπὸ αὐτὸ διὰ μίαν καρδίαν, ἢ ὅποια δὲν εἶναι διεσθαρμένη ὁλοτελῶς; Ζητεῖ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον μας, νὰ εἰμεθα εὐσεπλάγχοι, φιλόνηρωποι, εἰρηνικοὶ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς ὁμοίους. Πού εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει καμμία δυσκολία; Ὀλίγη συνειδήσις καλὴ, ὀλίγη ἀγαθότης χριστιανικὴ, ὀλίγη συνειδήσις καθαρὰ καὶ ὅλα μὲ πολλὴν εὐκολίαν κατορθώνονται. Διότι ὅταν ἡμεῖς δεῖξωμεν καλὴν διέθεσιν, ἡ θεία χάρις θὰ συμπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις μας καὶ τοιοῦτοτρόπως ὡς χριστιανὸν ἄξιον μαθητὰ ἐκεῖνου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ γίνωμεν φέρομεν καὶ κληρονόμοι τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, διὰ τὰ ὅποια ὁ Θεὸς μᾶς προώρισεν.

Ψυχομαζαί ο Διγενής κι' ἡ γῆ ἀνατρομαξαίει φίλοι
 Τὸ ἔμαθαν τρεῖς φίλοι του τρεῖς ἄμπιστευμένοι
 Κι' ὅνας τοῦ φέρνει κυρὸ νερὸ, ἄλλος ἀφράτο μῆσχο
 Κι' ὁ τρίτος τὸν ἀντιφύου νὰ μὴ ψυχομαχῇ.
 Στὴν τάβλα ὅπου ἐκάθονταν καὶ ὅπου ψωμί ἐτρώγαν
 Ἀθιβολὴ δὲν εἶχανε κι' ἀθιβολὴν εὐρῆκαν.
 «Τρεῖς ἀνδρειωμένοι εἴμαστε κι' τρεῖς καλοὶ ἀνδρειωμένοι,
 Μὰ σὰν τὸν ἄνδρ' οὐδὲν ποῦδα χθὲς σ' τοῦ δράκου τὸ λειβίδι,
 Χαρά στὸν ποῦ τὸν ἐσπείρε καὶ ποῦ τὸν κοιλοπόνα.
 Σὰν βράχος εἶν' ἡ πλάστιγς του, σὰν κάστρο ἡ κεφαλὴ του
 Καὶ τὰ πλατιά τὸ στήθια του χορταρισμένους τοῖχος.
 Σὰν κάπως τάχουσ' ὁ νεκρὸς αὐτὸ βαρυαναστενάζει.
 «Φέρτε μου ὡδ' κρασί νὰ πιῶ, φέρτε ψωμί νὰ φάω
 Καὶ σὺ, γραμματικὸπουλο, κατέβασ' τὸ σπαθιὰ μου».

Καὶ τὸ βαρὺ κοντάρι μου ν' ἀναττήθῃ ἡ καρδιά μου.
 Κάνει τὰ χέρια βραταριὸ, ἀντρεῖσθὴ καὶ σηκωθῇ
 Ντύνεται τσάκουμ δώδεκα καὶ δεκαπέντε διπλάσι
 Καὶ χάλκινο ποκάμισο καὶ σιδερένιο πόσι

Καὶ πῆγε καὶ τὸν εὐρήκε στὸν κάμπον ποῦ τὸ λειβίδι;
 «Ποῖος εἶσαι; σὺ ποῦ κυνηγᾷς στοῦ δράκου τὸ ἀφέντος μου.
 — Ἀφέντης μου καὶ κύρης μου κι' ἀφέντης σὲ κρούω.
 — Βάρεί μου σὺ νὰ σοῦ βαρῶ, κρούε με νὰ εἶναι
 Σὰν ἀστρατὴ τοῦ μάτι του καὶ σὰν βροντὴ ἡ φωνὴ του.
 Μιὰ πρώτη τοῦ κατέβατε, μιὰ δεύτερη τοῦ μάκρου,
 Τὸ στόμα τ' αἶμα γιῶμισε, τὸν ἔαπλωσε τοῦ λαθωμένο.
 Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἐτρέφε νὰ ἰδῇ τὸν λαθωμένο.
 Χαρά στον τὸν κοιτάμενο, τὸ μισαποθαμένο.
 Χαρά καὶ σ' τέτοιονε γιὰτρὸ ποῦ νεκροθεραπεύει.

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ
ΙΕ'
ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ (8)
και διδασκαλίας
δαιμονίου

Ὁ μῦθος δ' Ἑλληνικός—κάλλος, χάρις
εἶπεν ὅτι διώκων ὁ Ἀριστομένης τοὺς Λακεδαιμόνιους πρὸ
τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος τῆς Στενυκληρικῆς ἔφθασε ὁ μάντις
ὡς ἄχρᾶδος (ἄγριος ἀπιδέας). Πληθὺν τοῦ Πλητταίως, ὡς
θεόκυλος. Ὡς ὁ Μεγιστίας ὁ μάντις ἐν Πλητταίῳ, ὡς
Ἰδμῶν ὁ μάντις τῶν Ἀργοναυτῶν, ὡς ὁ μετὰ τοῦ Ὁρακλήως

“Ἄν ἐπίστρεψε κατ’ αὐτοῦ γυμνοῦ ἀσπίδος τῶν φευγόντων τις Σπαρτιωτῶν ἤθελε πάθῃ ὅ τι ὁ Πάτροκλος, ὅτε ὀδηγῶν τοὺς Μυρμιδόνας κατεδίωκε τοὺς Τρῶας πρὸς τὴν Ἴλιον. Καὶ ἐκεῖνος, ἀπειθῶν εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ Ἀχιλλέως νὰ μὴ προβῇ κατὰ τὴν δίωξιν περαιτέρω τοῦ ἐν τῷ τραϊκῷ πεδίῳ ἔρινεοῦ, ἐπειδὴ ἤλπιζεν ὅτι τοὐλάχιστον θὰ καρφώσῃ τὸ δόρυ του εἰς τὰς Σκαίαις Πύλας τῆς πρωτευούσης τῶν Τρῶων, δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐντολήν, παράγγελμα ἐκ τῶν Θεῶν, κατέρρευσαν περὶ τὸ σῶμα του τὰ ὄπλα του καὶ ἐφονεύθη. Ὁ Ἀριστομένης εἰς ἐξιλέωσιν τῆς θεότητος ἦλθεν ὕστερον εἰς Δελφοὺς, ἐκεῖ δὲ παρὰ τῆς Πυθίαις ἔμχθεν ὅτι ἐν τῷ κατὰ τὴν Λεβάδειαν ἀγιωτάτῳ μαντείῳ τοῦ Τροφωνίου ἀνακομισθεὶς ἔκειτο ἡ ἀσπίς αὐτοῦ, ταύτην δὲ παρέλαβε καταβάς εἰς τὸ ἄδυτον ἱερὸν καὶ ἀνέθηκεν ἐν Λεβανταίᾳ, σύμβολον ἔχουσαν αὐτὸν μὲ τὰς πτέρυγας τεταμένας μέχρι τῆς περιφερείας αὐτῆς.

Οἱ πόλεμοι βραδέως διεξάγονται τότε. Ἔως οὗτο λοιπὸν εἰς νέαν οἱ ἀντίπαλοι συμβάλωσι μάχην, ληστεύουσιν ἀλλήλους, οἱ Μεσσήνιοι μάλιστα ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῆς παραβολωτάτης τὸλμης τοῦ Ἀριστομένους. Οὕτω εἰς Φαράς ἅμα τῇ νυκτὶ εἰσπεσὼν μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν λογάδων καὶ ἄλλων Μεσσηνίων λείαν πολλὴν λαβὼν ἀπήγεν. Ἀλλὰ διὰ φρυκτωρεῖων (σημείων διὰ πυρῶν) εἰδοποιηθεὶς ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν Ἀνάξανδρος ἐπέπεσε κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς Ἀνδανίαν, ὁρμητήριον καὶ στρατόπεδον οὖσαν τότε τῶν Μεσσηνίων, ἀλλ' οὐ μόνον ἀπεκρούσθη καὶ ἀκμ' πολλοὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἔπeson, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἤθελεν ἔσως φανευθῆναι διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστομένους, ἀν μὴ οὗτος ἤθελε πληγῶθ' ἡ δ' ἄκοντιος ἐν τῇ γλoutῃ. Καὶ ἀπώλεσε μὲν τὴν δύξιν νῶ φανεύσῃ ἢ συλλάβῃ βασιλέα τῆς Σπάρτης, ἀλλ' ὅμως

καὶ πληγωμένος ἤγαγε τὴν λείαν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ.
Ἐθεραπεύθη ἐκ τοῦ τραύματος, ἀλλ' ὅμως φαίνεται ὅτι
τραύμα ἔφερεν ἀνίατον εἰς τὸ φρόνημα τοῦ πολεμιστοῦ.
Ἰσως κατὰ τὴν νοσηλείαν οὐχὶ τὴν Ἰλιάδα, ἀλλὰ τῆς Ὀδυσ-
σεΐας ἀνεγίνωσκε τὰ κατὰ τοὺς μνηστῆρας καὶ τὰ περὶ αὐ-
τοῦ γύναϊα. Τοῦτο δὲ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον εἶναι ὁ Λούθηρος
κατὰ τὴν νοσηλείαν του ἐκ τραύματος ἐμελέτα τὴν Ἀγίαν
Γραφήν, ὃ δὲ Ἰνιγκο Λούδλας συναξάριον, ἐκ τούτων δὲ δια-
στρεβλωθεὶς τὴν ψυχὴν ἴδρυσε τῶν Ἰησουιτῶν τὴν ἐταιρείαν.
Ὁ Ἀριστομένης ὅστις βουλευόμενος νὰ εἰσβάλῃ εἰς Σπάρ-
την, ἀπετράπη τοῦ ἐγχειρήματος, εὐσεβῶς ὑποχωρήσας πρὸ
τῶν φασμάτων τῶν Σπαρτιατῶν ἡμιθέων, Ἑλένης καὶ Διο-
σκόρων, δις ἐπιτίθεται κατὰ Λακωνικὴν γυναικῶν, εἰς τὰ λύτρα
ὡς ἀφροῦν ληστής. Καὶ δὲν ἀπέβλεπε μὲν πρὸς ὕβριν, διότι
νεανίσκου τινὰς μεθυσθέντας καὶ ἐκ τούτου ἀκρατῶς φερο-
μένους καὶ πρὸς βίαν τρεπομένους τῶν παρθένων, ἃς συνέ-
λαβεν ἐν Καρυαῖς τῆς Λακωνικῆς χορευούσας περὶ τῆς Ἀρ-
τέμιδος τὸν βωμόν, ἐπειδὴ δὲ ὑπήκουον, ἐφόνευσε τοὺς αὐ-
θαδεστέρους. Ἄλλ' ὅμως ἡ διατάραις ἱερᾶς ἐορτῆς καὶ ἡ
σύλληψις τῶν ταύτην ἄγουσῶν παρθένων ἦτο ἀσέβεια πρὸς
τὸ θεῶν δεινὴ, καὶ ἡ θεότης δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν πρὸς
αὐτὴν ἀδικίαν.

Ἀληθῶς μετὰ μικρὸν ὁ Ἀριστομένης πάλιν ἀναξίως ἐαυ-
τοῦ τοὺς περὶ ἐαυτὸν ἄγων ὥρμησεν εἰς Αἰγίλα τῆς Λακω-
νικῆς. Εἶχε μάθῃ ὅτι ἐνταῦθα γυναῖκες ἦγον ἐορτὴν εἰς τὸ
ἀγιώτατον τῆς Δήμητρος ἱερὸν. Ἄλλ' ἐνταῦθα δὲν εἶναι
αἱ ἄβραι παρθένου τῶν Καρυῶν· εἶναι γυναῖκες Πάσης ἡλι-
κίας, πᾶσαι, ὡς καὶ αἱ τὰς ἐορτάς τοῦ Διονύσου τὰς ὀργα-
στικὰς ἄγουσαι, ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ καταλαμβανόμεναι καὶ
ἐνθόως ὁρμῆς ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς καρποδοτίδος θεᾶς. Ὅτε
λοιπὸν ἐπέπεσον οἱ Μεσσήνιοι κατ' αὐτῶν, αἱ Λάκκαιναι
ἤθρῳσι, ἐμπνεόμεναι καὶ παροξυνόμεναι ὑπὸ τῆς θεότητος,
ὥρμησάν κατὰ τοῦ Ἀριστομένους καὶ τῶν περὶ αὐτόν, ὧν
τοὺς μὲν διὰ τῶν μαχαιρῶν τῆς θυσίας, ἄλλους δὲ διὰ τῶν
ὀδελῶν, δι' ὧν ἐψήνον τὰ κρέατα, πλῆττουσαι ἐφόρουν
καὶ ἐπλήθυσαν πάντας, αὐτὸν δὲ τὸν ἥρωα συνέλαβον ζών-
τα κυποῦσαι διὰ τῶν δαυλῶν. Καὶ ἔδεσαν· χαίρουσαι δ'
ἐκοιμήθησαν, διότι τῇ ἐπιούσῃ θὰ ὠδήγουν γυναῖκες αὐταὶ
τὸν ἡμίθεον ἐκεῖνον εἰς τὴν Σπάρτην. Ἄλλὰ κατὰ τὴν
αὐτὴν νύκτα ἀπεσώθη αὐσας τὰ δεσμά του, ἐν ᾗ ἐκεῖναι
ὑπνωττον, ὡς δ' ἐλέγετο, ἔλυσε αὐτὸν ἡ ἱέρεια τῆς Δή-
μητρος Ἀρχιδάμεια, διότι ἡγάπα αὐτόν, κείπου τυχαίως
ἰδοῦσα καὶ λατρεύουσα διὰ τὰς πράξεις του τὸν ἡμίθεον.

Ἄλλ' οἱ Θεοὶ θὰ ἐπέλωσι τῆς ἀσεβείας ταύτης τῶν
Μεσσηνίων τιμωραί. Τρίτον ἔτος εἶναι τοῦ πολέμου τούτου·
οἱ Λακεδαιμόνιοι οἱ λιποψυχήσαντες μετὰ τὴν κατὰ τὸ
Κάπρου Σῆμα μάχην καὶ θέλοντες νὰ καταπαύσωσι τὸν πό-
λεμον συνδιαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς Μεσσηνίους, ἐνεπλήσθη-
σαν θάρρους ἐκ τῶν πῦρ ἀνδρείων πνεόντων ποιημάτων τοῦ
Τυρταίου, ὥστε πάλιν εἰς τὰς πεδιάδας πάνοπλοι κατήλθον
τὰς μεσσηνιακάς. Ἄλλὰ δὲν ἀκούονται μόνον εἰς τὴν περὶ
τὰ πολεμικά ἔργα ἐμπειρίαν αὐτῶν, εἰς τὴν τελείαν παρὰ-
ταξιν, τὴν ἀμίμητον πειθαρχίαν, τὴν εὐρυθμίαν τῶν κινή-
σεων, ἣν ἐξετέλουν ὡς θεσπεσίαν τινὰ ὥριον μουσικὴν ἁρ-
μονίαν, ἀλλὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, μισοῦντος τοὺς Μεσσηνίους
διὰ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς Θεοὺς, τὴν κατὰ τὸν πρῶτον
πόλεμον δοθεῖσαν παραγγελίαν ἀκολουθοῦντες, ὅτι διὰ δόλου
πρέπει ἡ Μεσσηνία νὰ κυριευθῇ, διέσθρειν διὰ χρημάτων
τὸν βασιλεῖα τῶν Ἀρκάδων, τὸν ἐν Τριπέζουσιν τῆς Ἀρκα-
δίας ἔχοντα τὰ βασιλεία αὐτοῦ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰκάτω' Ἀριστο-
κράτη, σύμμαχον τῶν Μεσσηνίων. Δὲν ἤρχεν οὐτιδανῶν, ἀλλὰ
τῶν βαλανεφάγων μὲν ἀνδρείων δέ, τῶν δερμάτα μὲν ἄρκτων
καὶ λύκων φορούντων δὲ ἐλευθέρων Ἀρκάδων. Ἀστὸς

ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπὶ τῶν ἀγερῶν κεφαλῶν αὐτῶν καθι-
πτάμενος, ὡς ἐπὶ τῆς τῶν Ἀροανίων ἢ τῆς τοῦ Λυκαίου κο-
ρυφῆς· καὶ ὅμως βδελυρὸς κύνθαρος, τοῦ λαοῦ του τὴν ὑπε-
ρηφάνειαν καταπατῶν, ῥυπαρὸν κατηραμένον χρῆμα παρὰ
τῶν Λακεδαιμονίων ἔλαβε καὶ ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους.

Ἀνάθεμα εἰς τὴν μνήμην τῶν τοιούτων βασιλέων.

Ἰσως ἐγένετο ὁ πονηρὸς διδάσκαλος τῶν Ἐφιαλτῶν,
ὅσους σπανίως μὲν, ἀλλ' ὅμως ἐγέννησε ἐνίοτε, ἐχίδνας ἀντὶ
ἀνδρῶν, ἢ μήτηρ Ἑλλάς. Διότι δὲν ὑπῆρξεν ἀπαύστως ἀλη-
θεύουσα ἡ γνώμη τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ ὁ ὅς Ἐλλας (ὁ πόλεμος)
βασιλεύει κραταιῶς τῆς Ἑλλάδος, τὸν χρυσὸν δὲ ἡ Ἑλλάς
δὲν φοβεῖται.

Οἱ ἀντίπαλοι συνηντήθησαν παρὰ τὴν Μεγάλην Τάφρον,
εἶχον δ' ἴσως οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς συμμάχους αὐτῶν Κο-
ρινθίους, ὅπως οἱ Μεσσηνιοὶ τοὺς Ἀρκάδας μόνον. Πρὸς αὐ-
τοὺς ὁ Ἀριστοκράτης ὀλίγον πρὸ τῆς μάχης, προφασίζομε-
νος ὅτι καὶ αἱ θυσίαι δὲν ἦσαν καλαὶ καὶ ὅτι εἰς κακὸν καὶ
στενὸν ἐτοποθετήθησαν χῶρον, ὥστε, ἂν ὑπερισχύσωσιν
οἱ πολέμιοι, δὲν θὰ ἔχουσι πῶς νὰ διασωθῶσι, παρήγγει-
λεν, ὅταν δώσῃ σημεῖον, ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν
φυγὴν καὶ τὴν σωτηρίαν. Τοῦτο ἐγένετο. Ἐπῆρχετο ἡδὴ
ἡ λακωνικὴ παράταξις φρίσσουσα ἐκ τῶν λογχῶν, ὅτε οἱ
Ἀρκάδες, τοῦ βασιλέως αὐτῶν ἡγουμένου, ἔφυγον καὶ ἵνα
συγχύσωσι μᾶλλον τοὺς Μεσσηνίους, διήρχοντο διὰ τῶν τά-
ξεων αὐτῶν, ὧν ἄλλοι μὲν παρεκάλουν αὐτοὺς νὰ μείνωσιν,
ἄλλοι δὲ ὕβριζον ὡς ἀθέους προδότες.

Οἱ Μεσσηνιοὶ ὑπὸ τῶν ἡρώϊκων ἀγόμενοι ἡγεμόνων αὐτῶν,
μόνοι πλέον, ὅλην τὴν ἡμέραν μάχονται κυκλωθέντες σχεδὸν
ὑπὸ τῶν πολεμίων. Ἔπεσον δ' ἐκ μὲν τῶν ἡγεμόνων πᾶμ-
πολλοὶ καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀνδροκλῆς καὶ ὁ Φίντας τοῦ Αἰπύ-
του οἱ ἀπόγονοι καὶ ὁ ὑπὲρ πάντας ἀνδρείως ἀγωνισάμενος
ὀλυμπιονίκης δολιχοδρόμος Φάνας, ἐκ δὲ τοῦ πλήθους τοσοῦ-
τοι, ὥστε ἦτο φόβος νὰ ἐκλίπωσιν οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ ὡς δοῦ-
λοι ἔτι ἀπὸ τῆς χώρας.

Μετὰ τὴν μάχην ὁ Ἀριστομένης τοὺς διασωθέντας ἔπει-
σε νὰ ἐγκαταλίπωσιν τὴν Ἀνδανίαν καὶ τὰς ἄλλας ἐν τῇ
πεδιάδι πόλεις καὶ ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν Εἵραν, κλάδον τοῦ
Λυκαίου. Ἐκεῖ ἐπολιόρκησαν αὐτοὺς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀκο-
λουθοῦντες, πρὶν συνοικισθῶσι καὶ κτίσωσιν ἀμυντήρια ἰσχυ-
ρῶς, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ γείνωσι κύριοι τῆς θέσεως ταχέως.
Ἡπατήθησαν. Οἱ Μεσσηνιοὶ ἀντέσχον ἐκεῖ ἑνδεκα ἔτη.

Τοὺς ἐνέπενεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀριστομένου.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

«Κατὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους αἱ συντελέ-
σαι αὐτὴν Μεγάλαι Δυνάμεις διέπραξαν σειρὰν ὀλην ἀ-
συγγνώστον σφαλμάτων. Ἰσως τὸ ἀπαισιώτερον κατὰ τὰς
συνεπείας ἦτο, ὅτι τὰ ὄρια τοῦ νέου Κράτους διεγράφησαν
πολὺ στενότερα τοῦ δέοντος· ὅτι, ἀντὶ νὰ κατασκευάσουν ὀρ-
γανισμὸν βιώσιμον, ἐπιδεκτικὸν ἀναπτύξεως, ἔφεραν εἰς τὸν
κόσμον μικρογραφίαν Κράτους, τοῦ ὁποῦ ἡ οἰκονομικὴ
ἀνάπτυξις παρημποδίζετο πανταχόθεν.

* *

Ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς ὅχι μόνον ἀποτελεῖ πεπολιτισμένον
Κράτος, ἀλλὰ καὶ Κράτος ρωμαλέως κινούμενον ἐμπρὸς, εἰς
τὴν ὁδὸν τῆς προόδου, καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ φανερώς ἐκδη-
λοῦται σπουδαία ὁρμὴ πρὸς διόρθωσιν ἐλλείψεων καὶ ἐλατ-
τωμάτων.

.....Ἐὰν δὲ ἀληθεύωσιν οἱ λόγοι ὑπερόχου προσωπικό-
τητος, ὅτι, «πᾶς ὅστις ἐντίμως βραίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς, εἶναι
ἄξιος τῆς συμπαθείας ἡμῶν», τότε ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ
ἐκτελέσας καὶ ἐκτελὼν, ὑπὸ σκληρὰς συνθήκας ζωῆς, σοβα-
ρὰν καὶ τελεσφόρως ἐκπολιτιστικὴν ἐργασίαν, δικαιούται νὰ
τύχῃ τῆς συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων
καὶ λαῶν, τῶν ποθοῦντων τὴν ἐξευγένισιν καὶ ἡθικοποίησιν
τῆς ἀνθρωπότητος.

* *

Καιρὸς ἵνα αἱ χριστιανικαὶ Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης ἀπο-
φασίσωσι πλέον σθεναρῶς νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ παρ' αὐτῶν
μὲν ζῶν λαβόν, πάντοτε δὲ ὡς «προγονὸς» θεωρούμενον
Ἑλληνικὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη πλήρης ζήλου καὶ
αὐταπαρνήσεως ἀντιπρόσωπος καὶ διαδόχης τοῦ χριστιανικοῦ
πολιτισμοῦ.

* *

Ὅ,τι ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἰσχυρὸν
Ἑλληνικὸν Βασίλειον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἄλλοτε τὸ πολυαδικη-
μένον Ρωμαϊκὸν Κράτος, ν' ἀποτελῇ συμπαγές, ἀδιάρρη-
κτον πρόχωμα κατὰ τῆς ἐξ Ἀνατολῆς βαρβαρότητος. Μόνον
κατὰ ταύτην τὴν ἀντίληψιν δύναται νὰ λυθῇ κατὰ τρόπον δι-
καιον καὶ τελεσφόρον τὸ καταιπνέζον ὡς ἐφιάλης τὴν Εὐρώ-
πην Ἀνατολικὸν ζήτημα.

Ἐδωγὰρ Μαρτίνν

ΝΕΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Τεργέστῃ

Δαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς ὑ-
μετέραν γνώσιν ὅτι ἡ «Νέα Ἡμέρα», ἡ ἀπὸ
πεντηκονταετίας ἐκδιδόμενη ἐν Τεργέστῃ
Ἑλληνικὴ ἑφημερίς, ἰδρυσεν ἰδικὴν τῆς τυ-
πογραφείῳ, ὑπὸ τὸν τίτλον Tipografia Nuova
καὶ ἀκριβῶς παραπλεόρως εἰς τὴν Piazza
Goldoni. Τὸ τυπογραφεῖον ἡμῶν τοῦτο, νέον,
τέλειον, καθ' ὅλα πλήρες, ἱκανὸν νὰ ἀντα-
ποκριθῇ τάχιστα πρὸς πάσης φύσεως τυπο-
γραφικὴν ἐργασίαν καὶ ἐν οἰαδήποτε γλώσσῃ
ἤρχισε νὰ λειτουργῇ τῇ 31 Ὀκτωβρίου
1910. Παρακαλοῦντες Ὑμᾶς νὰ λάβετε τὰ
ἀνωτέρω εὔμενως ὑπὸ σημείωσιν εὐελπιστοῦ-
μεν, ὅτι θέλετε προτιμᾶ τῶν ξένων τὸ πρῶ-
τον καὶ μόνον ἐν Τεργέστῃ Ἑλληνικὸν τυ-
πογραφεῖον.

Μετὰ τιμῆς
Tipografia Nuova

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Τὰ πωλητήρια καὶ ἐργοστάσια τῆς λει-
τουργοῦσι εἰς τὴν νεόκτιστον οἰκίαν ἐν τῇ
πλατείᾳ Κολοκοτρώνη καὶ ὁδῷ Βουλῆς 1—3.

Ἐλήφθησαν παραγγελίαι τοῦ χειμῶνος
εἰς ὑφάσματα ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ κάθε
ἄλλο εἶδος ἐνδυμασίας, καὶ ὅλον ἐν καταστά-
νους νάει. Ἐργοστάσια ἐντὸς τῆς Ἑνώσεως,
Ραφεῖον ἀνδρικῶν ἐνδυμασιῶν ὑπὸ τὴν διεύ-
θυνσιν τοῦ γνωστοῦ ἐμπορογράφου κ. Κων-
σταντινίδου.

Ράπτρια κυριῶν κ. Φωτεινῇ Κοκκινόπουλου.

Ἐποδηματοποιεῖων διευθυντὴς ὁ κ. Πιτα-
ράκης, βραβευθεὶς μὲ μεγάλα βραβεῖα εἰς
διεθνεῖς ἐκθέσεις. Ραφεῖον Στρατιωτικῶν καὶ
διαφόρων ἄλλων στολῶν. Πηλίκια καὶ χρυσο-
κεντήματα. Καπέλλα κυριῶν. Ἡ εἴσοδος ἐλευ-
θέρη εἰς πάντας. Τιμαὶ ὀρισμέναι καὶ μικραὶ.

Συνιστᾶται τὸ ἐν ὁδῷ Βουλῆς ὥρολογο-
ποιεῖον Ν. Λασιθιωτάκη πρὸς εὐσυνεί-
δητον διόρθωσιν ὥρολογίων.

Ἐξεδόθη

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΖΗΣΙΟΥ

Καθηγητοῦ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α'.

α'. Εἰσαγωγή περὶ καλοῦ.

β'. Ἡ τέχνη παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς.

γ'. Ἀρχαία Ἑλληνικὴ τέχνη.

Ἐκδίδεται δαπάναις τῆς Φιλεκπ. Ἑταιρείας.
Τιμᾶται ὁρ. 2.70.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΨΙΛΑΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος μέχρι τῶν
καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Εἰς τόμους τρεῖς.

Χορηγία τῆς Ἐθν. Συνελεύσεως τῶν Κρητῶν.
Ἐκτυπωθέντος καὶ τοῦ τελευταίου
τεύχους

Τιμᾶται ὁλόκληρος ὁρ. 25.